

Svoji práci jsem se rozhodla zaměřit na výzkum českého znakového jazyka, konkrétně na znaky Neslyšících 1, jež se liší ve svém užití podle své regionální odlišnosti. Jinými slovy, na porovnání odlišné artikulace českých a moravských znaků. Proč mě toto téma zaujalo?

Hlavním důvodem je nedostatek literatury o slovní zásobě českého znakového jazyka v České republice.

Ve slyšící společnosti navíc panuje o znakovém jazyce mnoho mýtů. Jedním z nich je například představa, že Neslyšící se na celém světě dorozumívají prostřednictvím jednoho znakového jazyka. Že existuje jakýsi mezinárodní znakový jazyk. To je ale velký omyl! Neslyšící (podle toho, ve kterém státě žijí) mají své národní znakové jazyky (britský znakový jazyk, americký znakový jazyk, český znakový jazyk, atd.). Jsou to jazyky vizuálně-motorické povahy, které jsou na mluvených národních jazycích nezávislé. Znakové jazyky jsou produkovány pohyby rukou a horní části těla, existují v prostoru a jsou vnímány zrakem. Mají stejné nebo podobné prostředky pro vyjadřování gramatických kategorií (např. mimika, klasifikátory). Liší se pak zejména svojí znakovou zásobou. Vzhledem k tomu, že tedy vykazují podobné povahové rysy, můžeme o nich uvažovat jako o jazycích, které náleží do jedné jazykové rodiny.